

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE -
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL

DECIZIA NR. 1534

Dosar nr.

Ședința de la 13 martie 2007

Președinte:

- Judecător
- Judecător
- Judecător
- Magistrat asistent

La 27 februarie 2007 s-a luat în examinare recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice în nume propriu și în numele Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței Civile nr. 226 din 28 iunie 2006 a Curții de Apel Timișoara - Secția Comercială și de Contencios Administrativ.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din 27 februarie 2007, iar pronunțarea deciziei s-a amânat mai întâi la 6 martie 2007, iar apoi la 13 martie 2007.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara, reclamanta S.C. X a chemat în judecată pe paratul

Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală solicitând anularea deciziei nr.X, emisă de pârât și admiterea contestației formulate împotriva proceselor - verbale X, încheiate de D.G.F.P., privind obligația de a plăti suma de X lei cu titlu de impozite și taxe.

În motivare, reclamanta a arătat că nu datorează debitul reținut, întrucât nu-i sunt aplicabile actele normative pe baza cărora s-a stabilit **acest** debit și anume O.U.G. nr. 158/2001, H.G. nr. 163/2002, Legea nr. 324/2002, O.U.G. nr. 3/2003, Ordinul nr. 591/2003 și Ordinul nr. 759/2003, care au dus la obligarea sa la plata dublă a T.V.A. cu **penalități** nejustificate.

Reclamanta a mai susținut că pe facturile de furnizare emise nu **apar** mențiuni privitor la eventualele obligații care îi reveneau în ce **privește** valorificarea uleiurilor minerale către persoane fizice sau **juridice** și că nu a dat nici o declarație pe proprie răspundere prin care **să susțină** că uleiul mineral neaccizat îl achiziționează în vederea **revânzării** în aceeași stare și în sistem en gros.

Prin sentința civilă nr. 74 din 14 martie 2005 a Curții de Apel Timișoara, instanța a anulat acțiunea formulată de S.C. X ca netimbrată, reținându-se că reclamanta nu și **-a** îndeplinit obligația legală în acest sens.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs S.C. X, solicitând casarea sentinței cu trimiterea cauzei **spre** rejudecare, motivat de faptul că a timbrat acțiunea dar, din cauza **unui** accident de mașină avut pe drumul spre instanță, reprezentantul **societății** nu a putut fi prezent în fața Curții de Apel Timișoara până la **sfârșitul** dezbaterilor.

Prin decizia nr. 4255 din 6 iulie 2005 a Înaltei Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, recursul **declarat** a fost admis, instanța dispunând casarea sentinței atacate și **trimiterea** cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, reținându-se că în **speță nu** se poate menține sancțiunea anulării cererii ca netimbrată **atâta** vreme cât dovada nu a putut fi prezentată în timp util instanței de **fond** datorită unor împrejurări mai presus de voința reclamantei.

Primind dosarul, Curtea de Apel Timișoara a pus în vedere reclamantei să depună la dosar actele administrative contestate și

a **dispus** introducerea în cauză în calitate de pârâte și a Direcției **Generale** a Finanțelor Publice, respectiv a **Gărzii** Financiare, organe care au efectuat controlul la **reclamantă** și au întocmit procesele verbal contestate.

În cauză, la cererea reclamantei, instanța a dispus efectuarea **unui** raport de expertiză contabilă.

Prin Sentința Civilă nr. 226 din 28 iunie 2006 a Curții de Apel Timișoara - Secția Comercială și de Contencios Administrativ, **acțiunea** formulată a fost admisă, instanța dispunând anularea **Procesului** Verbal încheiat organele de **control** ale Direcției Controlului Fiscal și a Deciziei nr.X emisă de pârâtul I, precum și a obligațiilor fiscale stabilite prin aceste acte.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța a reținut, în esență, că societatea reclamantă, având calitatea de comerciant en gros, a îndeplinit obligațiile prevăzute în declarația dată furnizorului, la fiecare livrare, conform art. 25 din Contractul nr.X încheiat cu S.C. X, iar potrivit art. 15 din HG nr. 163/2000 produsele rezultate din prelucrarea țițeiului sau a altor materii prime pentru care, potrivit OUG nr. 158/2001, nu se datorează accize, se pot comercializa de către cei în a căror proprietate se află numai direct utilizatorilor finali, în această categorie fiind cuprinși și comercianții în sistem en gros care vând aceste produse în starea în care au fost achiziționate fără a le supune altor procese de prelucrare sau procesare.

Instanța a constatat că potrivit probatoriului administrat societatea reclamantă, în calitate de comerciant en gros, a revândut produsele în speță în starea în care acestea au fost achiziționate, astfel încât pârătele au apreciat în mod nelegal că reclamanta datorează accize în temeiul art. 26 alin. 4 din OUG nr. 158/2001, fără a exista vreo dovadă că aceasta a utilizat sau a pus în vânzare uleiurile minerale drept combustibil sau carburant.

Mai reține prima instanță că aceasta este și concluzia Raportului de expertiză contabilă administrat în cauză, precum și a Rezoluției Parchetului de pe lângă Tribunalul X.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs Direcția Generală a Finanțelor Publice în nume propriu și în numele Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală,

criticând soluția pronunțată pentru netemeinicie și nelegalitate pentru motivele prevăzute de art. 304¹ și 304 pct. 9 din Codul de Procedură Civilă, susținând, în esență, că reclamanta s-a aprovizionat cu uleiuri minerale neaccizate, pe care ulterior le-a comercializat prin pompele de distribuție către persoane fizice și nu en gros în vederea folosirii produsului pentru uz industrial, astfel încât în mod corect s-a constatat de organele de control că livrările de ulei achiziționate de societate nu se încadrează în prevederile art. 28 din OUG nr. 158/2001, procedându-se totodată la recalcularea accizelor datorate, potrivit art. 26 alin. 4 din același act normativ.

Examinând sentința atacată, în raport cu criticile formulate, probele administrate în cauză, precum și dispozițiile legale incidente pricinii se constată că recursul este fondat, pentru considerentele următoare:

Din probatoriul administrat se reține că intimata reclamantă nu **este** utilizator final al uleiurilor minerale, având în vedere domeniile **de** utilizare ale produselor achiziționate și față de împrejurarea că, **aceasta** a comercializat uleiurile minerale achiziționate în regim de **scutire**, prin pompele de distribuție către persoane **fizice**, fără factură fiscală deci en detail.

Legiuitorul a asimilat pe cale de excepție comercianții en - gros în categoria utilizatorilor finali, pentru rațiunea că, în situația **particulară** reglementată, domeniile de utilizare a uleiurilor minerale **nu** se modifică astfel încât, interesul pentru cumpărarea „en - gros” nu **poate fi** manifestat decât prin folosirea produsului pentru uz industrial.

Întrucât excepțiile sunt de strictă interpretare și aplicare, **exonerarea** de plata accizelor nu poate fi extinsă prin aplicarea **acesteia** altor situații, care nu sunt expres reglementate, cum este **revânzarea** în sistem en detail, caz în care nu se poate susține că **domeniile** de utilizare a produsului (uleiuri minerale) au fost **respectate**.

Reclamanta se putea încadra în categoria utilizatorilor finali în **situația** în care ar fi comercializat uleiurile minerale în sistem en -**gros**, conform art.15 din Hotărârea Guvernului nr. 163/2002 pentru **aprobarea** Normelor metodologice de aplicare a

prevederilor **Ordonanța** de Urgență a Guvernului nr. 15 8/2001 privind regimul **accizelor**.

Din împrejurarea că persoanele fizice au utilizat produsele în **gospodăriile** proprii, rezultă că domeniile de utilizare ale uleiurilor **minerale nu** au fost respectate.

In consecință, față de reîntregirea bazei de impozitare a **intimatei** reclamante cu accizele datorate potrivit art.26 alin.(4) din **Ordonanța** de Urgență a Guvernului nr. 158/2001, corect s-a calculat în **sarcina** acesteia taxa pe valoarea adăugată, cu dobânzile și penalitățile **aferente**.

In raport cu probatoriul administrat, se constată că raportul de **expertiză** nu poate fi reținut ca o probă utilă, întrucât soluționarea **prezentei** cauze ține de corecta interpretare și aplicare a legii.

Ca atare, în temeiul art.312 și 314 din Codul de procedură civilă, **se** va admite recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor **Publice** în nume propriu și în numele Ministerului **Finanțelor** Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, se va **modifica** sentința atacată și, pe fond, se va respinge acțiunea formulată **de** S.C.X.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Admite recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice în nume propriu și în numele Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței Civile nr. 226 din 28 iunie 2006 a Curții de Apel Timișoara - Secția Comercială și de Contencios Administrativ.

Modifică sentința atacată și, în fond, respinge acțiunea formulată de reclamanta SC X.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 13 martie 2007.

Judecător

Judecător

Judecător

Magistrat asistent